Κάποιες παρατηρήσεις περί συμφώνου συμβίωσης (Κώστας Δαμαβολίτης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 4 Φεβρουαρίου, 2016

Υπό ποία κλίμακα αξιολογείται το «σύμφωνο συμβίωσης» για την ορθότητα του;

Φίλοι πριν να ξεκινήσετε την ανάγνωση του άρθρου θέλω να επιστήσω την προσοχή σας στις παραπομπές που έχω με link γιατί αντανακλάται με ακρίβεια η κρισιμότητα των πραγμάτων.

Στα προβλήματα της εποχής, πάντα ακούγονται οι απόψεις από διάφορα κομμάτια της κοινωνίας και αναλόγως διαμορφώνονται οι τάσεις. Αναλόγως δε με τα ποσοστά των τάσεων, διαμορφώνεται και η κλίμακα αξιολόγησης. Με αυτήν την ηθικο-πνευματική κλίμακα αξιολογούμε το σωστό και το λάθος, το ωραίο και το άσχημο. Αναγκαίο μέτρο για την απόδοση του **αυτονόητου** και τη διαμόρφωση της **Κοινής Γνώμης**. Το μοιρογνωμόνιο για την ορθή πλεύση μέσα στο χρόνο της κάθε κοινωνίας ανά τους αιώνες η Κλίμαξ.

Το «σύμφωνο συμβίωσης» είναι θέμα, το οποίο απασχολεί θορυβωδώς την κοινωνία μας. Ο τρόπος διαμόρφωσής της κλίμακας αξιολόγησης, είναι στη διενέργεια. Κατά τη φάση αποκρυστάλλωσής της παρατηρώ κάποια βασικά σημεία που μου δημιουργούν έντονο προβληματισμό.

Η άποψη της Ορθόδοξης Εκκλησίας

Από την μία έχουμε την άποψη της Εκκλησίας, η οποία θεωρεί την ομοφυλοφιλία: ασθένεια, ανωμαλία, πάθος που αντίκειται στον φυσικό νόμο. Κατά την Εκκλησία, ο φυσικός νόμος υπαγορεύεται από τον χορό της εξέλιξης και της δημιουργίας, της συνέχειας της ζωής σε όλο το ζωικό βασίλειο, που μόνο με ένα τρόπο ταξιδεύει μέσα στον χρόνο· με το Άρρεν και το Θήλυ. Η Εκκλησία μέσα από τον πνευματικό μηχανισμό αντιμετώπισης που έχει για όλα τα πάθη, έτσι και σε αυτό λειτουργεί ως παθοκτόνος και όχι ως ανθρωποκτόνος.

Παίρνει δραστικά μέτρα για να το καταπολεμήσει δίνοντας βαρύτητα τόσο στην πρόληψη, όσο και στην παροχή θεραπείας με κάθε μέσο που διαθέτει. Όπως για παράδειγμα, η Πολιτεία προσπαθεί να καταπολεμήσει τη μάστιγα των ναρκωτικών, αντιμετωπίζοντας με όλη την αυστηρότητα του νόμου τους εμπόρους και τους

διακινητές, ενώ την ίδια στιγμή δείχνει το ανθρώπινο πρόσωπο της στους τοξικομανείς, με την επιείκεια του νόμου, τα κέντρα αποτοξίνωσης και τις κοινωνικές δράσεις. Με την βασική προϋπόθεση όμως ότι έχουν πλήρη γνώση από τι πάσχουν. Με το ίδιο πνεύμα η εκκλησία αντιμετωπίζει όλα τα καταστροφικά πάθη του ανθρώπου και κατ΄ επέκταση της κοινωνίας. Η πόρτα της είναι πάντα ανοιχτή για μετάνοια.

Η άποψη της Ορθοδοξίας για την ομοφυλοφιλία και το «σύμφωνο συμβίωσης» ως προέκτασή, είναι ολοκληρωμένη και αδιαίρετη ως προς την ουσία. Στον τρόπο που εκφράζεται όμως από τους ιερείς, δεν έχει ομοιογένεια. Ακούσαμε αντιδράσεις, άκομψα διατυπωμένες από ένα μικρό κομμάτι εκκλησιαστικών αξιωματούχων –πχ Μητροπολίτου Αμβροσίου– που προβλήθηκαν με σκανδαλοθηρική διάθεση από τα Μ.Μ.Ε. Η ήπια αντίδραση της πλειοψηφίας του κλήρου, η οποία με στοιχειοθετημένα επιχειρήματα αποτυπώνει ξεκάθαρα το πνεύμα της εκκλησίας και κυρίως τις προεκτάσεις αποδοχής του «συμφώνου» από την πολιτεία, προβλήθηκε ελάχιστα –πχ Μητροπολίτου Μεσογαίας και Λαυρεωτικής Νικολάου- http://www.newsbomb.gr/ellada/ekklhsia/story/652910/mesogaias-nikolaos-gia-to-symfono-symviosis-idiaitera-proklitiko-gia-tin-axioprepeia.

Βάζω στον λογαριασμό μόνο τον κλήρο από το σώμα της Εκκλησίας και κυρίως τον υψηλόβαθμο γιατί στην αρένα της κρίσης του μιντιακού συστήματος μόνο αυτόν είδαμε. Εκκλησία δεν είναι όμως μόνο ο υψηλόβαθμος κλήρος, είναι συνάμα όλη η κοινωνία που διαχρονικά πορεύεται με τους κανόνες και τους αγώνες του οικοδομήματος αυτού.

Η άλλη άποψη

Κάποιοι από τις τάξεις των δημοσιογράφων, καλλιτεχνών και «προοδευτικών» πολιτικών, αγωνίζονται μετά μανίας για τα δικαιώματα του κινήματος των ομοφυλοφίλων -συμπεριλαμβανομένου και του «συμφώνου»- συντεταγμένα και ομόρρυθμα προσπαθώντας να πείσουν την κοινωνία για τη διαφορετικότητα. Αναφέρω κάποιους, γιατί δεν θέλω με ολιστικές προσεγγίσεις να ορίζω τον κλάδο του κάθε ενός. Όλοι όσοι είναι θετικοί σε αυτού του είδους τις «μεταρρυθμίσεις», έχουν ένα μεγάλο πλεονέκτημα: ελέγχουν τα Μ.Μ.Ε. και κατ΄επέκταση ασκούν μεγαλύτερη επιρροή στην μάζα. Επίσης, με μεγάλη μαεστρία προβάλλουν την άκομψη έκφραση της μειοψηφίας του κλήρου, πολώνοντας αναλόγως το κλίμα, με στόχο ο τελικός αποδέκτης να εισπράττει όσο πιο αρνητική εικόνα γίνεται. Βέβαια, θα είναι παράληψη να μην αναφέρω ότι οι παραπάνω θέσεις «κλειδιά» -ενημερωτικές εκπομπές, πρωινή ζώνη- έχουν κατακλυστεί από ομοφυλόφιλους.

Η σιωπή

Στις παραπάνω τάξεις, υπάρχουν άτομα που αντιτίθενται τόσο στο σύμφωνο συμβίωσης, όσο και στις προεκτάσεις που θέλει να δώσει το κίνημα των ομοφυλοφίλων, αλλά επιλέγουν να σιωπούν. Το ίδιο συμβαίνει στο πεδίο της διανόησης και της επιστήμης· γιατί άραγε; Δημοκρατία δεν είπαμε ότι είναι το υπάρχον πολίτευμα ή κάνω λάθος; Προσεγγίσεις όπως αυτή του καθηγητή Δημήτρη Πατέλη αποτελούν εξαίρεση. https://www.youtube.com/watch?v=Lk-D3OzeYHg

Μερικές από τις βασικές μεθόδους χειραγώγησης εκείνων που χρησιμοποιούν ως εργαλεία τα Μ.Μ.Ε., είναι ο εμπαιγμός, η λοιδορία και η επαναλαμβανόμενη χυδαία σάτιρα χωρίς μέτρο. Βλέπετε, στα ολοκληρωτικά καθεστώτα η φίμωση γίνεται με απλό τρόπο και μπορείς να την διακρίνεις. Στην «δημοκρατία» μας όμως οι αντίθετες φωνές φιμώνονται τόσο με τις προαναφερθείσες μεθόδους, όσο και με την πολυφωνία που καταλήγει σε σύγχυση και χάνεται.

Αντέχει ένας αξιοπρεπής άνθρωπος να εκφράσει άποψη υπολογίζοντας τι τον περιμένει; Δεν αντέχει! Προτιμά την σιωπή, μια σιωπή, η οποία στο τέλος καταλήγει σε συνέργεια. Έτσι, μένουν οι δύο παραπάνω τάσεις να αλχημίζονται, η δεύτερη κάνει υποχείριο της την πρώτη –λόγω των πλεονεκτημάτων που ανέφερα- με αποτέλεσμα να ψάχνουμε εν μέσω τρικυμίας ποιο είναι το αυτονόητο.

Στην εποχή μας όμως το αυτονόητο δεν είναι δεδομένο αφού μετά από μία τριακονταετία λείανσης του ηθικό-πνευματικού μας κορμού, δεν έχουμε κοινή κλίμακα αξιολόγησης, γι’ αυτό και έχουμε σκοτισμό σκέψης και σύγχυση κρίσεως.

Έτσι, η μειοψηφία των ομοφυλοφίλων προσπαθεί να ορίσει το φυσιολογικό, αποσκοπώντας στην διαμόρφωση «κοινά» αποδεκτής κλίμακας αξιολόγησης, επιβάλλοντας το δικό της «αυτονόητο» για την διαφορετικότητα.

Αθορύβως...

Τα περισσότερα από τα προβλήματα που προτάσσουν λύνονται με μία απλή συμβολαιογραφική πράξη, αλλά αυτός ο θόρυβος εμπεριέχει δυσδιάκριτο δόλο. Αν λοιπόν ήταν αυτό το πρόβλημα, θα μπορούσε να λυθεί αθορύβως. Όταν όμως εγείρονται θέματα με τέτοιο πρωτοφανή τρόπο, ο στόχος είναι αλλού, στην **υιοθεσία παιδιών** και στην κατάταξη αυτού στην κλίμακα του φυσιολογικού χωρίς να είναι διακριτές οι προεκτάσεις …

Προεκτάσεις

Είναι εύκολο να διαμορφώσει κρίση ένα παιδί ή ένας ενήλικας σε ένα τόσο θολό τοπίο; Να επιλέξει το σωστό δρόμο στην ζωή του; Μπορεί να υπολογίσει τα απορρέοντα από τις προεκτάσεις που θα έχει η αδιαφορία και η αδράνεια του, στην

διαμόρφωση αυτής της νέας τάξης πραγμάτων, στα ήθη και τις αξίες μας; **Προεκτάσεις** λοιπόν: η ανωμαλία ως διαφορετικότητα. Μπορεί ένας πατέρας να θέσει θέμα διαφορετικότητας και να παραδώσει το παιδί του σε τέτοιου είδους πειράματα και δοκιμές;

Έχει το δικαίωμα ο κάθε «προοδευτικός», επικαλούμενος την ισονομία και τα ανθρώπινα δικαιώματα να υποβάλει αυτούς τους άγραφους χάρτες τα παιδιά των 12-13-15 ετών και πλέον, σε τέτοιου είδους πειράματα; Με το που παραδεχτεί η κοινωνία μας ότι η ομοφυλοφιλία δεν είναι ασθένεια, δεν είναι ανωμαλία, αλλά διαφορετικότητα, είναι σαν να λέμε, «*δοκιμάστε και διαλέξτε μέσα από αυτό το πολύχρωμο υγειές ψηφιδωτό και είμαστε όλοι εντός πλαισίου*». Η εποχή των τεράτων έχει ήδη ξεκινήσει...

Ο αγώνας των ομοφυλοφίλων για τα ανθρώπινα δικαιώματα και την υιοθεσία παιδιών προφέρεται έντεχνα με την ανθρωπιστική του χροιά, αλλά έχει και διαφορετική ανάγνωση. Σε κάποια νηπιαγωγεία στην Μ. Βρετανία, μετά από απαίτηση των ομοφυλοφίλων για ίσα δικαιώματα στην εκπαίδευση, πλέον στα παιδάκια διδάσκουν εκτός από τα κλασικά εικονίδια που απαρτίζουν μία παραδοσιακή οικογένεια με ανθρωπάκια άρρεν και θήλυ, συνθέσεις με ομόφυλα εικονίδια. Κυβερνητικά στελέχη διαφημίζουν τις «καινοτομίες» αυτές, όπως στην περίπτωση του Στέλιου Παππά – πατέρας του Νίκου Παππά υπουργού επικρατείας- που μιλά για την «*απενοχοποίηση των επόμενων γενεών*», με την εγκαθίδρυση ενός τέτοιου μοντέλου.

https://www.youtube.com/watch?v=hDZfp4U-sZc&hd=1

Σε λίγο θα απαιτήσουν το ίδιο και στις σειρές κινουμένων σχεδίων «*γιατί τα δικά μας παιδιά να μην μπορούν να βλέπουν την οικογένεια τους να ενσαρκώνεται στον παιδικό κόσμο των κινουμένων σχεδίων και να αντιμετωπίζονται ως παιδιά κατώτερης κατηγορίας*».

Οι τηλεοπτικές σειρές που έχουν τέτοιες «οικογένειες» προβάλλονται πλέον και στην ελληνική τηλεόραση. Στον κινηματογράφο αν κανείς παρατηρήσει τις παραγωγές των τελευταίων ετών, διαπιστώνει ότι είναι αρκετές αυτές που έχουν θέμα την γυναικεία ομοφυλοφιλία, κυρίως με έφηβες πρωταγωνίστριες.

Δεν χρειάζεται να έχει σπουδάσει κάποιος κοινωνιολογία για να καταλάβει ότι η επιρροή των συσχετισμών, κινείται με μεγάλες ταχύτητες. Όταν λοιπόν οι ιστορικοί του μέλλοντος θα αναλύουν αυτές τις τερατώδεις αλλαγές που πραγματοποιούνται, σίγουρα θα έχουν λάβει υπόψιν τους σοβαρά όλα τα παραπάνω.

Όπως πολύ σωστά εντόπισε ένας φίλος, μέρος των αλυσιδωτών αντιδράσεων που θα

προκύψουν, θα είναι η ισότιμη κοινωνική καθιέρωση της κτηνοβασίας, φαινόμενο που έχει πάρει τραγικές διαστάσεις στην Γερμανία, με τους οίκους ανοχής για κτηνοβάτες. Οι ίδιοι δηλώνουν «*Είμαστε μια μειονότητα που γινόμαστε στόχος διακρίσεων φανατικών, εξαιτίας του σεξουαλικού μας προσανατολισμού. Είμαστε φυσιολογικοί. Έτσι γεννηθήκαμε*» http://www.topontiki.gr/article/73701/.

Στην Ολλανδία, την σκυτάλη παίρνουν οι παιδόφιλοι που υποστηρίζουν περίπου τα ίδια. http://www.protothema.gr/world/article/269865/

Τι θα γίνει όταν οι αμφισεξουαλικοί ή αυτοί που έχουν τριγωνικές σχέσεις από 5-6 άτομα και πάνω θέσουν θέμα συμφώνου συμβίωσης και ζητήσουν και την υιοθεσία των παιδιών; Θα θεωρηθεί και αυτό διαφορετικότητα; Ποιος θα θέσει το όριο του φυσιολογικού και του ηθικού;

Έχοντας επέλθει μια τέτοιου είδους κοινωνική «ευαισθητοποίηση» καταλαβαίνετε ότι ο ρατσιστικός νόμος θα μπορεί να λειτουργεί επιλεκτικά διευκολύνοντας το έργο σε τέτοια κινήματα. Για όσους νομίζουν ότι τα πράγματα κυλάνε αργά και η κοινωνία θα προλάβει αντιδράσει, όταν πληροφορηθούν ότι η αντιμετώπιση της ομοφοβίας και της τρανσοφοβίας έχει ξεκινήσει με ημερίδες ενημέρωσης σε δημοτικά σχολεία, ίσως να αλλάξουν γνώμη. https://www.youtube.com/watch?v=cGYljmbrOXA

«*Συμβιβαστείτε με το διαφορετικό*», μας λένε οι «ειδικοί»μέσα από «σοβαρές εκπομπές» προβάλλοντάς μας τα μελλοντικά κοινωνικά μοντέλα με τρυφερότητα. https://www.youtube.com/watch?v=Rse4BbU7O2M

Τα πράγματα τρέχουν με μεγάλες ταχύτητες και η ιεράρχηση τους δεν γίνεται σωστά ή δεν αντιμετωπίζονται ταυτόχρονα.

Τι θα γίνει όταν το παιδί μίας φυσιολογικής οικογένειας μοιράζεται το ίδιο θρανίο, τις εμπειρίες και τις ανησυχίες για την ζωή με ένα παιδί τέτοιας «οικογένειας».

Διαχρονικότητα και Οικουμενικότητα

Απαραίτητη κοινωνική ζύμωση για να φτάσουν αυτές οι σκέψεις στο χαρτί, είναι συζητήσεις που γίνονται στις παρέες. Όταν στην προσπάθεια μου να τους εντοπίσω την οριογραμμή που χωρίζει το φυσιολογικό, από το ανώμαλο προβάλλω τα άκρα (κτηνοβασίες – παιδοφιλία κ.α.) μου λένε « μα αυτό δεν είναι φυσιολογικό». Και ποίος ορίζει το φυσιολογικό; Η πολιτεία; Μα η πολιτεία τις Υεμένης με την πολιτεία του Ρότερνταμ ή της Καλιφόρνιας έχει χαώδεις διαφορές. Η κοινωνία; Ποια

κοινωνία; Ποιου γεωγραφικού διαμερίσματος, ποιας πολιτισμικής απόχρωσης; Ποιας εποχής; Ο θεσμός της Ορθόδοξης Εκκλησίας είναι αυτός που με διαχρονικότητα χιλιετηρίδων και την οικουμενική του διάσταση έχει κατά την άποψη μου την κλίμακα ακριβείας για να μετρά και να αξιολογεί ορθά πράγματα, στοιχεία, και πάθη για τον άνθρωπο και την κοινωνία.

Είναι η εκκλησία όπως πρέπει για να έχει αποτελέσματα στο έργο της;

Πριν ο καθένας μας ασκήσει κριτική στην Εκκλησία, να ψηλαφίσει την ιστορική του μνήμη, για να μπορέσει να καταλάβει την ιδιοσυγκρασία της υπόστασής του. Η Εκκλησία είναι η διαχρονική θερμοκοιτίδα που κράτησε τα βασικά χαρακτηριστικά της εθνολογικής μας σύστασης, κατά το μέτρο του δυνατού πάντα. Η γλώσσα και το ομογενές του έθνους μας, τα ήθη και τα έθιμά μας, τα κράτησε με ασφάλεια η ορθόδοξη κοινότητα, ανεξάρτητα από τον **αριθμό** των κατακτητών και την **ωμότητα που** επέδειξαν. Αν η σημερινή εικόνα της Εκκλησίας δεν είναι η δέουσα, έτσι όπως την υπαγορεύει η Ορθοδοξία, δεν φταίει η καθεαυτή δομή της, αλλά συλλογικά το Σώμα, από τους ταγούς μέχρι τους πιστούς, με μία αναλογικότητα. Από τη μία οι πιστοί, γιατί δεν έχουν ζώσα παρουσία για να ελέγξουν τους ιερείς και τις αρχές της Εκκλησίας. Από την άλλη οι ιερείς, γιατί δεν κάνουν την υπέρβαση στις προκλήσεις της εποχής παγιδευμένοι στην ιδιοτέλειά και στα συγγενή πάθη που σκιάζουν αυτήν την φωτεινή εικόνα που θα ήθελε ο Χριστός. Αν ένας θεσμός περνάει κρίση δεν έπεται ότι πρέπει να καταργηθεί, αλλά η αναγκαιότητα της ύπαρξης του ενεργοποιεί της δικλείδες ασφαλείας της εκάστοτε κοινωνίας, με σκοπό την διάσωση και την αναμόρφωση του. Άραγε, με την ανακάλυψη ενός παραδικαστικού κυκλώματος καταργούμε την Δικαιοσύνη ή όπως λανσάρεται με πολύ έντεχνο τρόπο η άποψη: «*εγώ συμφωνώ με αυτό που λέει η εκκλησία αλλά δεν κάνω αυτό γιατί δεν το βρίσκω σωστό ή δεν μου αρέσει*»; Υπάρχει περίπτωση να εκφραστεί σε ένα δικαστή άποψη για τον ποινικό κώδικα όπως «*εγώ βρίσκω σωστό το να μην κλέβει κανείς, αλλά διαφωνώ με τις διατάξεις περί ναρκωτικών και θα πράττω κατά το δοκούν*»;

Ο τελικός στόχος

Το κίνημα των ομοφυλοφίλων είναι ένα κίνημα με απώτερο σκοπό. Με πρόσχημα την διαφορετικότητα στις σεξουαλικές προτιμήσεις, την ισονομία κ.τ.λ. γίνεται ένα από τα εργαλεία της παγκοσμιοποίησης, που κάνει την προεργασία για να ετοιμάσει το πεδίο.

Για την εγκαθίδρυση ενός παγκοσμιοποιημένου μοντέλου επιβάλλεται πρώτα μια γενικευμένη σάρωση των πάντων με εφαλτήριο τα ηθικά και τα εθνικά που συνιστούν και τα μεγαλύτερα εμπόδια. Τα δυο αυτά δομικά στοιχεία προασπίζονται ανά τους αιώνες από την Εκκλησία, γι’ αυτό και το σφυροκόπημα γίνεται

περιμετρικά και ταυτόχρονα όσον αφορά τα παραπάνω. Δεν είμαι της άποψης ότι οι ομοφυλόφιλοι πρέπει να ρίχνονται στην «πυρά» λόγο της παθογένειας τους· βλέπω τους ανθρώπους αυτούς με συμπόνια και αγωνία. Βλέπω αυτά τα πρόσωπα σαν είναι δικά μου, σαν να είχα ένα τέτοιο γιο ή έναν αδερφό. Δεν θα 'θελα λόγω της ασθενικής τους φύσης η κοινωνία να τους αντιμετωπίζει με βία. Υπάρχει όμως ανάγκη διαχωρισμού στα αντίβαρα υγειές και ασθενές για την ισορροπία, την επιβίωση και τον προσανατολισμό της κοινωνίας μας.

Η αποδοχή από την κοινωνία

Η κοινωνική αποδοχή συνειδητά ή ασυνείδητα έχει αρχίσει. Από πολλούς ακούω «*έχω άλλα πιο σοβαρά προβλήματα όπως το πώς θα πληρώσω το ενοίκιο του παιδιού μου που σπουδάζει και το πώς θα βρω τρόπο να πληρώσω το ρεύμα ή τα τέλη κυκλοφορίας μου*». Αμέσως θέτω ένα συγκριτικό ερώτημα στην ομήγυρη: Αν με τον τρόπο που ιεραρχείς τα προβλήματα καταφέρεις και λύσεις τα οικονομικά-βιοποριστικά αφήνοντας σε δεύτερη μοίρα τα υπόλοιπα και την επόμενη μέρα το κορίτσι σου έρθει ενώπιών σου με την «σύντροφό» της, αφού αυτό το αποτέλεσμα έβγαλε η «δοκιμή», τότε τι θα πεις; Μήπως η μνήμη σου θα κάνει μία αυτόματη πεταλιά στο χθες με το ερώτημα, «*τι δεν έκανα ή τι δεν ιεράρχησα σωστά*»; Στις δεκαετίες του 50 και 60 οι άνθρωποι ήταν σε καλύτερη οικονομική κατάσταση και ιεραρχούσαν με διαφορετικό τρόπο τα προβλήματα;

Σε πολιτικό επίπεδο

Η σύγχρονη Αριστερά εκφράζεται μέσα από τον εθνομηδενισμό που απόρροια του συνιστά ο εκφυλισμός των ηθών, των θεσμών και των αξιών, πουθενά δεν διακρίνεται άρωμα ηθικής από αυτό που είχαν οι παλιοί αριστεροί. Με την ευκαιρία ανόδου της «σύγχρονης αριστεράς» στην εξουσία, βλέπουμε ότι εφαρμόζουν τις πιο νεοφιλελεύθερες πολιτικές σε οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο. Η διάλυση της Παιδείας, που προμηνύεται με τις καινοτόμες συνταγές στην λειτουργία όλου του μηχανισμού της εκπαίδευσης. Η διάθεση για την «*αποκάθαρση*» της ιστορίας με τη συγγραφή των νέων βιβλίων. Η τακτική που έχει η κυβέρνηση στο μεταναστευτικό, στο θέμα της ιθαγένειας – σε αυτό πρόλαβε να νομοθετήσει – και στο δημογραφικό, ολοκληρώνει τον κύκλο του με το σύμφωνο συμβίωσης.

Η υποτιθέμενη «συντηρητική» πτέρυγα δε, προσαρμόζεται ανάλογα με τις ανάγκες της πολιτικής επιβίωσης. Μπορεί κανείς να διακρίνει πουθενά στον πολιτικό χάρτη της δεξιάς πτέρυγας χαρακτηριστικά συντήρησης της παράδοσης, των ηθών και των αξιών από την έκφραση της λεγόμενης αστικής τάξης; Ένα παλιό ρητό λέει «*όταν κάνεις ότι μπορείς τότε κάνεις αυτό που πρέπει*» εάν ο καθένας από εμάς δεν καταβάλει προσπάθεια στο μέτρο του δυνατού από το δικό του μετερίζι, η πορεία μας στο εξής προβλέπεται ζοφερή. Ο χρόνος για πρόληψη δεν έχει παρέλθει. Η ευθύνη

είναι μπροστά μας, το κόστος για την ανάληψη της το βλέπουμε και το υπολογίζουμε, όπως υπολογίζουμε και την ζημιά με την αποφυγή της... όλα είναι στα χέρια μας. Η συνείδηση ακόμα και του πιο εκμοντερνισμένου και προοδευτικού Ρωμιού φωνάζει. Ας την ακούσει.

Από Καρδιάς Κωστής

(Πηγή: ardin-rixi.gr)